

La localitat de Massamagrell es converteix en seu d'un campament interètnic

Els colors no compten

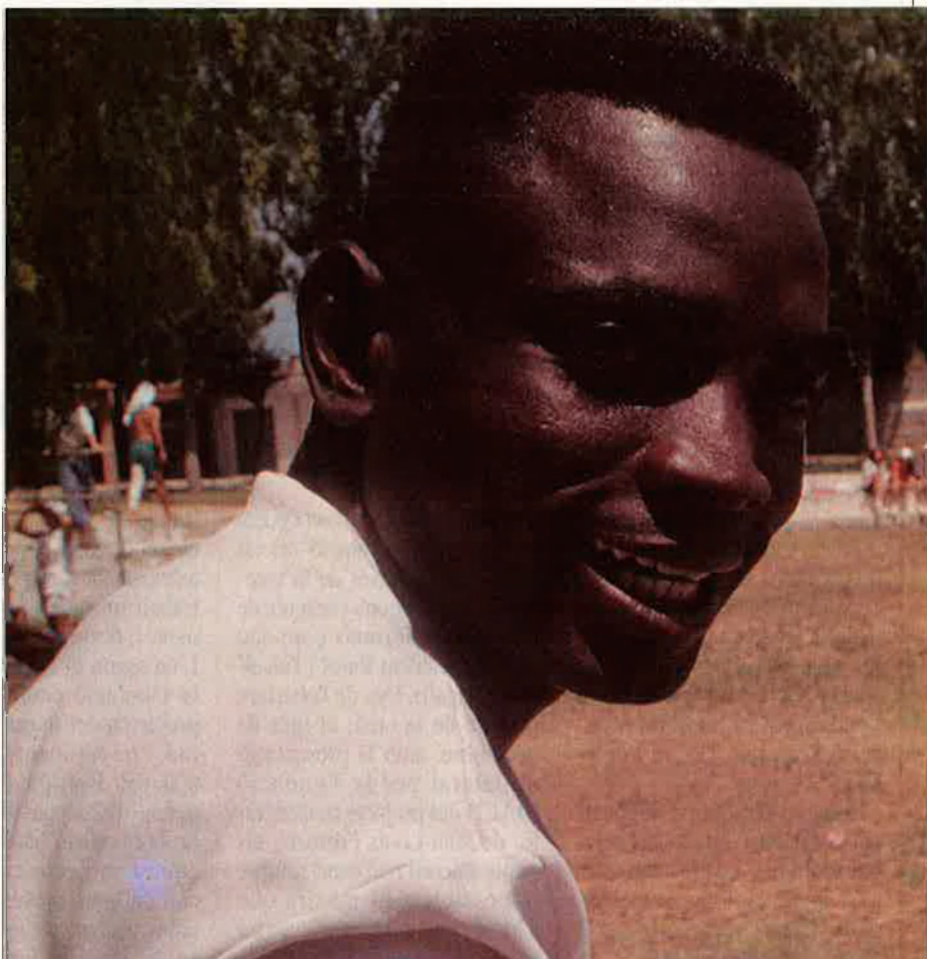
Més d'un centenar de joves de deu nacionalitats diferents, entre ells cubans, serbis, bosnians i africans, conviuen des del passat mes de juliol en un campament per a demostrar que el color de la pell no justifica la discriminació racial.

Durant deu anys he estat intentant deixar Cuba i el passat mes d'abril ho vaig aconseguir per fi. Ara només desitge que l'estat espanyol em reconega la meua condició d'asilat polític". Són paraules de Braulio, un jove de 33 anys, que des del passat 17 de juliol conviu, al centre d'esplai de Sant Llorenç de Brindis de Massamagrell, amb 123 joves de l'estat espanyol –gitanos i païos–, i altres immigrants de diverses nacionalitats.

Aquesta experiència, la primera d'aquest caire que s'organitza a l'estat, ha estat una iniciativa de la Confederació d'Associacions de Veïns de l'Estat Espanyol (CAVE). L'objectiu del campament és "resoldre el problema de la immigració i denunciar els brots de racisme que en els darrers temps s'han produït a Europa i també a Espanya", assenyala Ferran Piera, un dels monitors del camp.

Braulio, casat i amb una filla de deu anys, treballava a Cuba com a analista i programador d'ordinadors en el Ministeri del Sucre, sector clau de l'economia cubana. La seua oposició al règim de Fidel Castro –"no he compartit mai els principis de la seua revolució", va declarar– el va aïllar dels seus companys de treball. "No anava mai als actes del partit, però no podia manifestar-me obertament contra el sistema. Per mi aquella situació era molt dura, perquè m'obligava a mantenir dues personalitats".

La radicalització de la seua oposició a Castro es produeix en les eleccions presidencials de 1992. "En aquell moment em vaig manifestar públicament contra el sistema electoral; vaig assegurar que els comicis eren una porqueria i una falsedat". Aquestes declaracions li van costar car. Poc després, era apartat del seu departament i destinat al camp perquè es dedicara a la recollida i plantació de la canya de sucre. Així doncs, la seua rebel·lia el va convertir de sobte en un llaurador que passava a cobrar 150 pesos

Osaro, un soldat angolès de 22 anys, va deixar el seu país per no estar d'acord amb la guerra amb Libè-

mensuals, 100 menys dels que cobrava abans com a tècnic en l'anàlisi del control de la qualitat del sucre. Encara que va pensar moltes vegades a fugir de l'illa en una barqueta que tenia a casa seua, ho va deixar estar perquè molts dels seus amics han mort en aquest intent. Per això va demanar ajuda als seus familiars que viuen als EUA.

Amb el seu suport econòmic i el d'alguns amics que té a Itàlia, Braulio va aconseguir eixir de Cuba el passat 29

d'abril. El seu bitllet cap a la llibertat va costar a la seua família 2.000 dòlars, unes 274.000 pessetes. Dels EUA va anar a Itàlia i finalment va entrar a l'estat espanyol, on va demanar asil polític.

D'EXILIATS A ENTRENADORS DE BEISBOL

És migdia i el camp de futbol del centre d'esplai de Sant Llorenç de Brindis, s'ha transformat en un estadi de beisbol

on l'anarquia de colors de les samarretes i d'ètnies dificulta la distinció de les dues esquadres enfrontades. Des de les grades, parlem amb Braulio. "Nosaltres ensenyem a la gent com s'ha de batre". Ara Braulio s'ha convertit, juntament amb els dos compatriotes que té al campament, Aristides i Carlos Díaz, en professor espontani de beisbol. Per ell aquest campament representa una experiència magnífica. "Hem rebut molt bona acollida. Tots volen ajudar-nos siga com siga, bé donant-nos diners o facilitant-nos telèfons perquè l'administració espanyola

estar tres mesos en la guerra de Libèria. Quan me'n vaig fartar, dos amics i jo vam decidir deixar les armes i abandonar el país". Segons aquest jove, els problemes de la joventut són molt semblants pertot arreu: "Per exemple, al meu país l'accés a la droga és prou similar al que hi ha aquí. El consum està molt generalitzat. L'única diferència és que a Angola el govern empresona els addictes".

Per ell, l'organització del camp interètnic ha estat molt positiva: "M'ha permès associar-me i fer amistat amb gent d'altres cultures. A més la gent és molt agra-

litat i cultura és possible". Isabel, una de les monitores del campament, coincideix a destacar aquest aspecte. El treball conjunt fets als tallers de pintura, màscares d'escaiola, música i reciclatge de paper han servit per a accelerar la interrelació entre els joves. "A més, el fet que cada poble tinga un dia exclusiu per a explicar els seus costums, conviccions polítiques, religioses i esports ha ajudat molt que la gent es conega millor".

Manolo Marín i José Luis Marín, cosins germans, són dos membres de l'Associació Romaní de gitanos d'Oliva. Tots dos seuen a la graderia mentre contemplen el partit de beisbol. Manolo i José Luis neguen que una part del poble gitano siga reticent a integrar-se en la societat, "prova d'això és la nostra presència aquí", argumenten.

Al seu parer aquest campament "els ha possibilitat conèixer més a fons altra gent i viceversa. "Hem conegut gent molt diferent i no hem tingut cap problema amb ningú. Aquí tothom té una relació molt bona i l'ambient es formidable. És una experiència que s'ha de tornar a fer". El passat 23 de juliol, el poble gitano va tenir el seu dia. En aquella jornada els representants de l'Associació Romaní explicaren els seus costums així com els jocs, com el de la pedra i el de la barra. "Els dos -comenta Manolo Marín- consisteixen a veure qui llança més lluny cada objecte".

No obstant, aquest ambient de cordialitat no es correspon amb la realitat. "És difícil comprendre que persones d'altres països et tracten millor que la gent del teu poble. A Oliva, sempre que entrem en un bar ens miren de reüll i no ens volen atendre. No es pot prejutjar una persona quan no es coneix de debò", afirma Manolo Marín.

En termes similars es manifesta José Antonio López, un gallec de 20 anys. "El gran problema de la societat actual és que la gent desconeix la cultura d'altres nacionalitats i això propicia el racisme. Si aquesta gent vinguera aquí veuria que la convivència facilita la integració de qualsevol raça".

El campament interètnic que finalitza aquesta setmana pretén ser més que una experiència aïllada. En aquest sentit Diego Cruz, secretari de la CAVE, va assenyalar: "la nostra idea és tornar a fer-lo any rere any, com un fet normal i que no s'haja de fer només quan sorgesca algun brot de racisme".

Vicent Lafora

ria. ens reconega com a asilats polítics". Malgrat això, Braulio es pregunta què passarà amb ells després que acabe el campament interètnic. El mateix que Aristides i Carlos, resideixen al centre de refugiats de Mislata. "Ara només ens hi podem estar sis mesos, i la concessió d'asil es demora molt...".

A l'altre extrem del camp el jove angolès Osaro dorm la pilota amb el peu. Osaro té 22 anys i era soldat. Va deixar Angola per qüestions polítiques. "Vaig

dable i existeix un gran companyerisme".

SIMBIOSI DE CULTURES

Braulio comenta emocionat que els joves espanyols els han dedicat un poema i assegura que al llarg d'aquests dies no s'ha sentit mai com un estranger. "Tots s'han identificat amb nosaltres i nosaltres amb ells. Aquesta simbiosi demostra que la convivència amb gent d'altra naciona-